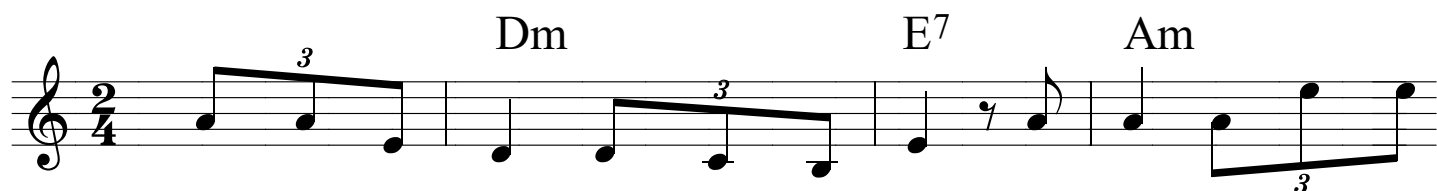
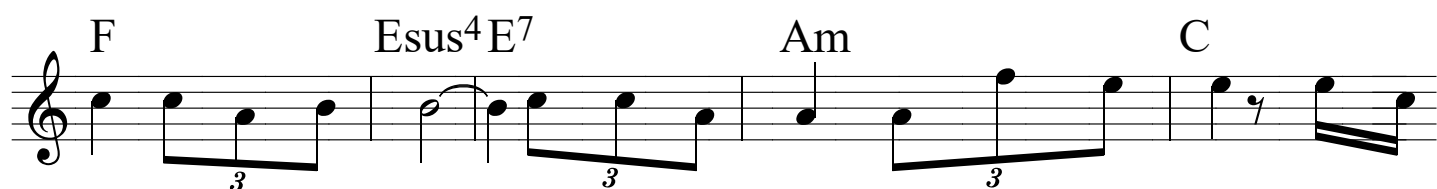


Cát Bụi Mong Manh

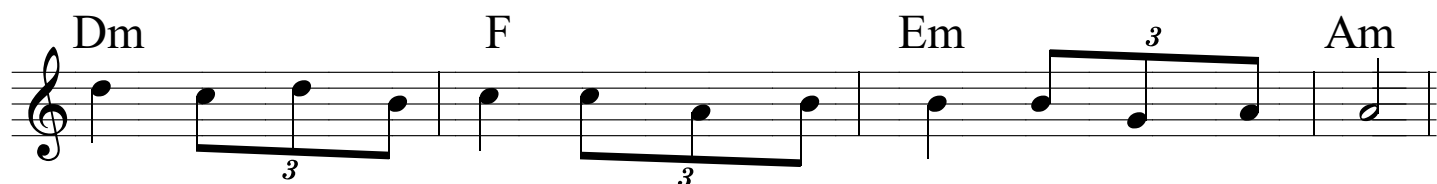
Ngọc Linh



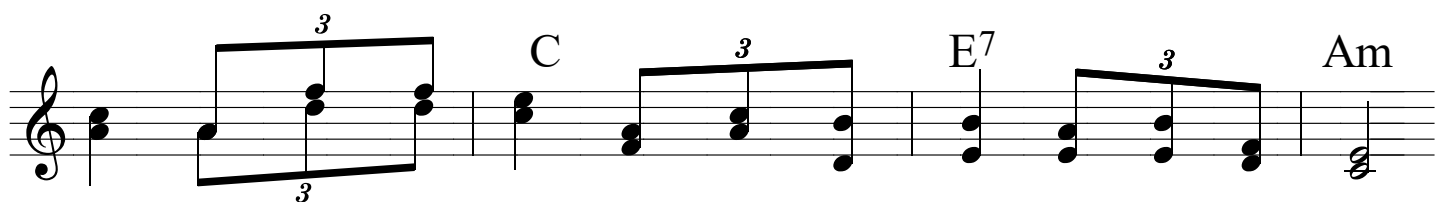
1. Như sông về biển, như thuyền về bến, thân tôi về với cát
2. *Như mưa về nguồn, như trời vào tối, thân tôi từ già cỗi*
3. Cây khô tàn tạ bên bờ vực sâu, tôi nay về với đất



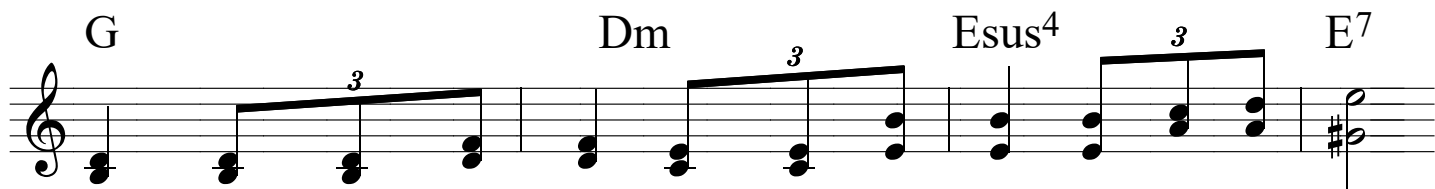
bụi, cát bụi phôi phai. Đâu hay phận người một thoáng mây bay, có là
đời, cỗi đời chơi vơi. Xuôi tay về lại bụi cát hư vô có là
mẹ, đất mẹ quê hương. Trăm năm còn lại một thoáng yêu thương, kiếp phù



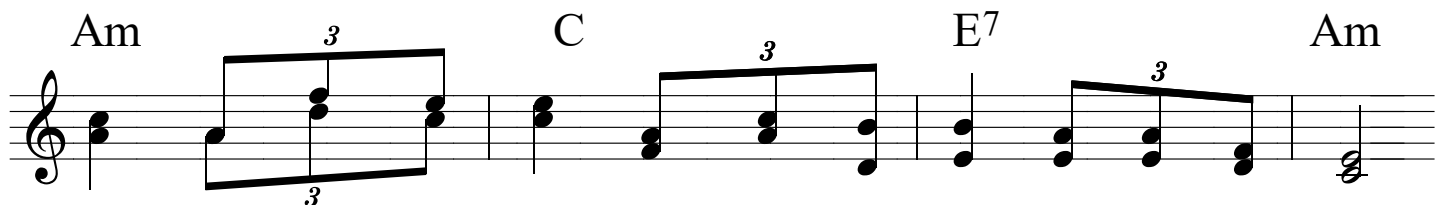
chi đâu có là chi cát bụi mong manh, cát bụi mong manh.
chi đâu có là chi cát bụi hư vô, cát bụi hư vô.
sinh thôi hết từ đây đất mẹ quê hương tôi ngủ thiên thu.



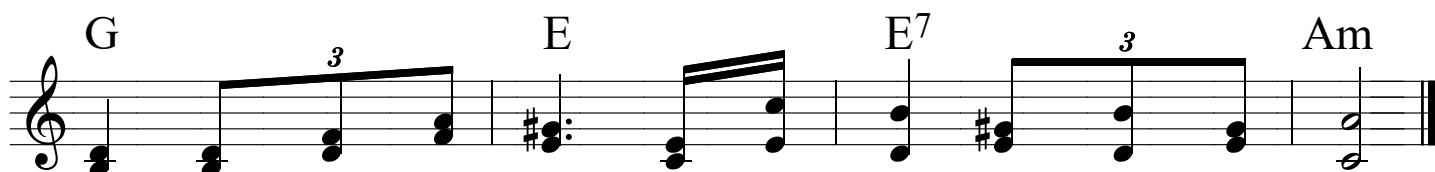
Nhưng tình Chúa tín trung, lòng Chúa khoan dung nhân ái vô lượng.



Ngài, Ngài hằng thương tôi, Ngài hằng yêu tôi dù tôi bất xứng.



Trên đồi tím Cal - vê Ngài chết cho tôi, cho tôi cuộc tình.



Và Ngài đã sống lại để dẫn tôi về cõi trường sinh.